

9. Ísaf.

Wågga önnis on se mees, kes Je-sandat kardab ja kel vågga hea meel on temma käskudest. Temma suggu peab våggerö ollema ma peal: diglaeste suggu peab ollema önnistud. Barra ja rikkus on temma kojas, ja ta digus seisab ikka.

Paul. 112, 1 — 3.

Kui Sara årra surri, partis Abram omma wimist tunnikest fa liggi ollewad, ja arwas sepärrast senna ja tenna kust omma poiale head naest sada. Seal ümberkaudo fus temma ellas, ei olnud nende ebbajum-mala teendrite ja üllekatte läinud Kanaani-rahwä seast mitte ausat abbikasat temmale leida. Sepärrast piddi temma üllewataja Elieser temmale wandega finnitama, Mesopotamia-male minna, ja sealtemma jár-relejänud suggulaste seast temma poia Isa-file naese toma. Wöttis siis Elieser kümme famelit ja föik suggu omma issanda war-

ra, ja läks tele. Kui ta selle linna liggi sai, fus Abrami wend, Maor, olli jänud asset piddema, fui Abram sealst årra Pa-lästina-male läks, laskis temma famelid linna tahha faervo jure puukama, fest ðhto olli käes ja se aeg liggi, mil noesterahwast wåljatullid wet wima. Zummala pole oh-hates, útles Elieser issienneses: peaks se nende tüttarlaste seast, kes linnast tullewad wet wima, felle wasto ma útlen: et lasse omma ämber mahha, et ma joon! kes útleks: jo sinna, ja ma tahhan ka so famelid årra-jota; peaks se sesamma ollema, fedda sa mo issanda poiale olled tähhendanud. Kui ta alles sedda rákis, tulli üks vågga illusa nåoga tüttarlaps linnast, ämber ðlla peal, läks alla hallika jure, täitis omma ämbri ja tulli üllese. Elieseri palve peale, temmale pissut wet ommast ämbrist rübata anda, út-les temma: jo mo issand! — ja andis fa temma famelitele juu. Kui need ollid jode-tud, fulis temma immestelledes, et se neit-sit Rebekka olli, Petueli Maori poia tü-